

C. Bas | De Sterkopstinkzwam

In november 1960 werd bij Milheze door Jan van der Kam op een mesthoop in het bos een groeiplaats ontdekt van de Sterkopstinkzwam, *Lysurus australiensis* Cooke & Massee (= *L. borealis* Burt). Dit was de vijfde maal, dat deze soort in ons land werd gevonden. De vroegere vindplaatsen waren Hengelo 1915, Denekamp 1932 (beide in tuinen), Hoogezand 1932 en Oisterwijk ± 1937 (beide in kassen). De soort is ook in de rest van Europa zeldzaam en komt verder voor in Australië, Noord-Amerika, Zuid-Afrika en misschien Zuid-Amerika. Daar de ontdekking in Noord-Amerika en Europa betrekkelijk laat geschiedde, is het zeer goed mogelijk, dat de Sterkopstinkzwam door de mens b.v. vanuit Australië naar alle gematigde streken van de wereld is gebracht. Door zijn ongeregeld en zeer verspreid voorkomen, bijna steeds op sterk door de mensen beïnvloede plaatsen, heeft de verbreiding van de soort een adventief karakter.

Doordat de Leidse biologisch studente Marguërite Meyering mij van de vondst in Milheze op de hoogte bracht, heb ik ter plaatse een aantal duivelseieren kunnen verzamelen, die in Leiden in bakken met vochtig zand goed uitkwamen. Bijgaande foto vertoont drie van die exemplaren in verschillende ontwikkelingsstadia. De eieren waren wit en tot 8 cm groot; de steel wit tot crème, soms vuil zalmkleurig. De armen, 4—8 in aantal, zijn aan binnenzijde en zijkanten door het grauw purperbruine sporenslijm omgeven, maar hebben op de buitenzijde een groeve in de zelfde kleur als de steel. Het grootste exemplaar mat 16 cm en had een 4 cm dikke steel.

Ook in 1961 werden nog exemplaren in Milheze gevonden.

(Foto: J. van Brummelen — Archief Rijksherbarium Leiden)